

Hồi 9

Kế Tiềm Phục

Vì không muốn bị lộ thân thủ quá sớm, không thể thi triển khinh công, nên khi Hoàng Định và Hoàng Cửu chạy đến nơi thì ở đó đang diễn khai một trận huyết chiến.

Nhìn cảnh tượng này, Hoàng Định không thể không hỏi:

- Bọn người đeo những vải xanh ở cánh tay là những nhân vật nào?

Hoàng Cửu cuống cuống lo sợ:

- Phục Thanh Môn! Họ gồm những hiệp khách phe bạch đạo muốn khôi phục thanh danh tự lập Phục Thanh Môn để đối đầu với bốn bang.

Hoàng Định à lên một tiếng:

- Như vậy, những thầy người đã chết và những nhân vật lạ mặt đang được Bạch Hương chủ chạy đến giải nguy đều là bang đồ bốn bang?

Hoàng Cửu càng thêm kinh hoảng khi phát hiện có một nhân vật Phục Thanh Môn đang xông xộc lao đến:

- Họ là người dưới quyền điều động của Lý hương chủ, với bọn ta đều là người chung một đường. Mau theo ta đừng để đối phương đoạt mạng.

Hoàng Cửu lùi tay Hoàng Định chạy dạt qua một bên, với ý lẫn tránh sự chú tâm của nhân vật Phục Thanh Môn.

Nhung bất ngờ, Hoàng Định hô to:

- Hoàng huynh! Ở phía sau cũng có người.

Hoàng Cửu quay lại, kịp nhìn thấy có người loang kiếm quật đến.

Véo... véo...

Hoàng Cửu găm gù:

- Mau giúp ta nào, Hoàng Định! Đánh!

Y phát chiêu, đẩy tạt vào thanh trường kiếm nọ.

Vù...

Hoàng Định vờ sợ hãi, nhảy lùi qua một bên, đồng thời cũng kéo Hoàng Cửu lùi theo.

Vút!

Bị kéo đi bất ngờ, Hoàng Cửu tuy huyệt chiêu nhưng nhờ đó không cần phải chạm vào lưỡi kiếm sắc bén của nhân vật nọ.

Cũng bị huyệt chiêu, nhân vật nọ lập tức vũ lòng thanh kiếm:

- Lũ Kim Ma Bang muốn chết! Đờ!

Véo... Véo...

Bị kiếm chiêu lẳng lẹ vây bủa, Hoàng Cửu nhất thời rối loạn cước bộ.

Thấy Hoàng Cửu sắp gặp nguy, Hoàng Định vội vàng đẩy Hoàng Cửu một cái, khiến Hoàng Cửu phải ngã sấp mặt phía trước.

Nhờ đó, chiêu kiếm của nhân vật nọ chỉ chém tạt ngang đầu Hoàng Cửu và theo đà ngã luôn vào Hoàng Định là người đứng ngay phía sau Hoàng Cửu.

Vù...

Hoàng Định lần đầu tiên diện đối diện với một thức kiếm mang đầy sát khí, tuy dao động nhưng vẫn kịp quay người và găm lên:

- Phi Xà Cước! Đờ!

Vù...

Bung!

Tung một cước đúng nơi đúng chỗ, phản ứng của Hoàng Định đã làm cho nhân vật nọ vì bị trúng cước vào hõ khẩu tay cầm kiếm nên phải buông rơi thanh kiếm.

Như từ dưới đất chui lên, Bạch Diệp vụt cười âm lên:

- Một chiêu Phi Xà Cước rất hay. Tên kia, mau nạp mạng.

Bạch Diệp nhân lúc nhân vật nọ còn sững sờ vì bị mất kiếm, quật luôn vào nhân vật đó một kinh tối hậu.

Vù...

Trong thâm tâm, Hoàng Định không hề muốn bản thân bị phương hại, cũng không muốn Hoàng Cửu mang thương tích. Nhưng nếu vì thế mà làm cho nhân vật thuộc phe bạch đạo kia phải mất mạng Hoàng Định thì càng không hề muốn.

Nhưng đã lỡ làm cho nhân vật nọ bị rơi kiếm, giờ đây lại uy hiếp sinh mạng, Hoàng Định dù muốn giúp cũng không biết giúp bằng cách nào.

Bất chợt, đang đà quay người, Hoàng Định bỗng vấp vào Hoàng Cửu lúc đó đang lồm cồm đứng lên.

Không bỏ lỡ cơ hội nhân cái vấp này vờ như mất đà, ngã chồm vào người nhân vật nọ. Đã thế Hoàng Định giả vờ kêu:

- Ôi chao! Hương chủ!

Đang quật kinh vào nhân vật nọ lại bị Hoàng Định bất ngờ ngã đúng vào hướng kinh, Bạch Diệp hừ lạnh:

- Sao ngươi chui vào? Đáng tiếc thật! Hừ!

Ngoặc đổi phương hướng, Bạch Diệp thay vì tiếp tục quật kinh vào thì lại đổi thành trảo chộp luôn vào Hoàng Định.

Vừa lảng Hoàng Định qua một bên, Bạch Diệp vừa kịp tung một cước Phi Xà vào nhân vật nọ:

- Ngươi đâu để thoát! Đi!

Bung!

Thấy Hoàng Định được thoát chết trong gang tấc, Hoàng Cửu lập tức chạy đến đỡ Hoàng Định dậy.

Hoàng Định để mặc cho Hoàng Cửu đỡ, vẫn dõi mắt nhìn theo nhân vật nọ.

Nhân vật đó xem vậy mà cũng có thân thủ linh hoạt. Bị trúng một cước của Bạch Diệp, nhân lúc chấn bay nhân vật nọ kịp khom người nhặt lại thanh kiếm.

Có được kiếm tức là có lại dũng khí, nhân vật nọ xông vào Bạch Diệp:

- Một cước của ngươi, ta phải đòi lại một kiếm! Đỡ!

Véo... véo...

Bạch Diệp cũng biết kiếm chiêu của đối phương rất lợi hại nên vận toàn lực găm lên:

- Biết là đòi nợ hay phải lãnh thêm nợ? Hãy xem chiêu.

Vù... vù...

Hoàng Cửu bất ngờ kéo tay Hoàng Định:

- Chúng ta toàn mạng rồi, sao đệ không lo chạy mà cứ mãi nhìn?

Hoàng Định chưa kịp đáp thì ở phía sau bỗng có tiếng quát lạnh lùng:

- Muốn chạy thì phải để tánh mạng lại cho bốn cô nương.

Vù... vù...

Liếc nhìn thật nhanh, Hoàng Định phát hiện có một nữ lang cũng đeo miếng vải xanh ở cánh tay đang hăm hực quát đến một kinh.

Hoàng Cửu cũng thấy nên rống to:

- Tiểu nha đầu Hoa Sơn phái chó quá hùng hổ! Đờ!

Hoàng Cửu ngang nhiên phát chiêu đối kháng.

Vù...

Tuy nhiên, như Hoàng Định kịp thời nhận định, chiêu chưởng của nữ lang kia xem ra có uy lực lợi hại hơn chiêu đối kháng của Hoàng Cửu. Không thể không giúp Hoàng Cửu, Hoàng Định vờ nạt to:

- Đứng đây, xú nữ ma. Người đừng mong hùng hổ trước mặt huynh đệ ta. Hãy xem Phi Ung Triển Dực.

Vù...

Vì không thể bộc lộ nội lực, Hoàng Định đành phải dùng chiêu đó đánh ngay vào huyết Khúc Trì của nữ lang nọ, kịp lúc đó là bộ vị bị nữ lang nọ để hở.

Vì thế, ngay khi chưởng của nữ lang sắp chạm vào kinh của Hoàng Cửu, do bị chạm vào huyết Khúc Trì, lực đạo của nữ lang phần nhiều bị đẩy chệch qua một bên.

Ầm!

Song phương chạm chưởng và bình thủ, nữ lang biết là vì Hoàng Định phá bình. Nổi giận, nữ lang quay qua Hoàng Định:

- Hạng cẩu ma như ngươi sao dám gọi bốn cô nương là nữ ma? Đờ!

Vù... vù...

Không biết vừa rồi bình thủ là nhờ Hoàng Định ứng cứu, Hoàng Cửu cứ thế phẫn chấn lao vào:

- Trước mặt huynh đệ ta, ngươi đúng là hạng nữ nhân ma. Xem chiêu!

Vù... vù...

Riêng Hoàng Định đang trong tâm trạng nửa muốn giao đấu nửa không, bất ngờ thấy Hoàng Cửu xông vào quá ư liều lĩnh. Hoàng Định bất đắc dĩ phải quát:

- Nữ ma đúng là không biết lượng sức! Đi!

Rùn người xuống, Hoàng Định đẩy thốc lên trên một chiêu Hắc Hồ Thâu Tâm.

Vù...

Với chiêu này, vô tình Hoàng Định đã nhắm ngay vào yếu huyệt Nhũ Hoa của nữ lang. Hành vi đó khiến nữ lang phải thẹn đỏ người tìm cách hồi bộ.

Đúng lúc đó, tất cả cùng nghe Bạch Diệp cười hô hô:

- Ra chiêu thật hay! Mau, Phi Xà Cước.

Hoàng Định đã lỡ bộ, vì quên đối phương là nữ nhân, rất xem trọng những bộ vị kín đáo của nữ nhân, lại nghe Bạch Diệp cố ý điềm chí. Chẳng dặng đường, Hoàng Định phải xoay người và phát ra cước Phi Xà.

Vù...

Tuy nhiên, để tránh việc gây phương hại cho nữ lang, Hoàng Định vờ như người đuối sức, tung Phi Cước Xà chỉ nửa vời.

Thấy thế, Hoàng Cửu tiếc rẻ:

- Ôi! Hồng rồi.

Riêng nữ lang, xem đây là cơ hội phục thù, nên nhanh tốc xuất chiêu:

- Hạng cuồng ma có đầy tà ý như ngươi có chết cũng là đáng. Nạp mạng.

Vù... vù...

Đã lỡ làm như người đuối sức, gặp cảnh ngộ này, Hoàng Định chỉ biết kêu thầm:

"Nguy tai! Không lẽ ta phải để lộ thân phận?"

Bất chợt, có nhiều tiếng hô hoán vang lên:

- Bọn cầu ma lại kéo đến kia.

- Tha cho bọn khốn một phen. Môn nhân bốn môn, lui!

Có lẽ cũng nghe tiếng hô hoán này, nữ lang nọ hậm hực thu chiêu:

- Mạng ngươi hãy còn dài. Nhớ đấy, lần sau chớ để bốn cô nương nhìn thấy mặt. Hừ!

Thấy nữ lang định bỏ chạy, Bạch Diệp từ đâu xông đến:

- Chạy đâu cho thoát! Đỡ!

Bạch Diệp quật một kinh chí mạng vào nữ lang, khiến Hoàng Định dù có nhìn thấy cũng không biết cách nào ngăn cản hộ nữ lang.

Vù... vù...

Nào ngờ, chuyện đó đã có người làm thay.

Hoàng Định nhanh mắt nhìn thấy một gã nam nhân tuần tú đang xoay nhẹ thanh kiếm vào huyết chí đường của Bạch Diệp:

- Là ngươi không thoát thì đúng hơn! Đỡ!

Véo...

Bạch Diệp kinh hãi phải nghiêng đầu và còn búng mạnh hai chân nhảy bật thật nhanh về phía sau.

Vút!

Gã nam nhân nọ cười nhẹ:

- Hay cho chiêu Lý Ngưu Đả Đỉnh! Lần sau Nam Cung mới xin tái lĩnh giáo. Cáo biệt!

Vút!

Gã Nam Cung tung thân bỏ đi bằng thân pháp tuyệt mỹ khiến Hoàng Định phải ngẩn người nhìn theo.

Chợt cô thanh âm của Bạch Diệp:

- Xem ra ngươi cũng là hạng có mục lực tinh tường. Thân pháp của gã Nam Cung Hải kia là đệ nhất thân pháp có xuất xứ từ Bách Hoa Nhất Viện. Cũng may, nếu người của bốn bang không kịp kéo đến nhiều hơn, phen này đến cả ngươi cũng không mong toàn mạng. Hừ!

Quay đầu nhìn lại Hoàng Định mới biết những lời vừa rồi là do Bạch Diệp cố ý nói với y. Hoàng Định thở ra:

- Đến bao giờ thuộc hạ mới có bản lĩnh ngang bằng y?

Bạch Diệp vẫy ta, gọi Hoàng Định:

- Mau theo ta! Ta muốn ngươi gặp một nhân vật cự phách.

Hoàng Định hoang mang, nhờ đó phát hiện Hoàng Cửu đang nhìn mình vừa nháy mắt vừa lắc đầu.

Hiểu ý, Hoàng Định hỏi Bạch Diệp:

- Hương chủ bảo thuộc hạ phải đi theo?

Bạch Diệp phì cười:

- Đương nhiên rồi! Vì nếu ta xem không lầm người, thì người, nhất định người bầm sinh là một kỳ tài. Lại đây ta có cơ hội tốt dành cho người.

Không thể thoái thác, Hoàng Định khẽ nhún vai với Hoàng Cửu rồi bước theo Bạch Diệp.

Đến lúc đó, Hoàng Định mới hiểu câu hỏi này của Bạch Diệp. Quanh nơi đây, bây giờ đều là người của Kim Ma Bang. Tất cả kéo đến thật đông có lẽ là do cùng phát hiện đốm hoả quang màu hồng lúc này. Vì thế, do không thể so bì lực lượng Kim Ma Bang nên Phục Thanh Môn buộc phải triệt thoái.

Dừng lại trước mặt một nhân vật có nét mặt nghiêm nghị, Bạch Diệp thi lễ:

- Phải nhọc lòng phó đường chủ đến giải vây, hạ nhân thật áy náy.

Nhân vật phó đường chủ đó lạnh giọng:

- Chuyện qua rồi bất tất nhắc lại, đã kiểm qua tổn thất chưa?

Cạnh đó có một người tiến đến ngang hàng với Bạch Diệp:

- Bầm phó đường. Hạ nhân đã kiểm qua, người của hạ nhân có mười bốn người thiệt mạng.

Phó đường chủ lạnh giọng:

- Được! Những tổn thất này sẽ tính gộp cả cho Phục Thanh Môn. Còn số thương tích là bao nhiêu? Đã có ai lo chữa trị chưa?

Thêm một nhân vật nữa tiến ra:

- Hạ nhân đã xem qua. Đa phần chỉ bị nhẹ, chỉ cần dùng linh đan trị thương của bốn bang là khỏi.

Phó đường chủ quắc mắt:

- Bốn phó toà hỏi, đã chữa trị chưa? Lý Diệu người nghe không rõ sao?

Lý Diệu hoảng sợ:

- Do chưa được lệnh của...

Bùng!

Quạt cho Lý Diệu một kinh, Phó đường chủ quát:

- Thuộc hạ bị thương, người thân là Hương chủ phải tự biết sắp xếp. Nếu cứ phải đợi lệnh, nhờ số người đó khởi phát thương thế và bị nặng hơn, người làm sao ăn nói với chúng huynh đệ?

Gã Lý Diệu cố biện bạch:

- Nhưng theo mệnh lệnh của La đường chủ.

Phó đường chủ thịnh nộ:

- Câm! Người đã vô dụng như vậy, còn huynh đệ nào còn tôn trọng người là Hương chủ?

Đưa mắt nhìn toàn cục, Phó đường chủ cất giọng sang sảng:

- Lý Diệu không đủ năng lực đảm đương chức vụ Hương chủ, nay bốn phó toà cất chức ỵ. Mọi người nghe rõ không?

Có nhiều tiếng đồng tình vang lên:

- Vương phó đường chủ thật sáng suốt!

- Lý Diệu ỷ quyền Hương chủ, đã nhiều lần hà hiếp huynh đệ.

- Bọn thuộc hạ nhất tuân theo sự sắp xếp của Vương Phó đường.

Phó đường chủ họ Vương quay nhìn Lý Diệu:

- Người dám hà hiếp chư huynh đệ? Tội của người phải xử trí như thế nào đây? Nói!

Lý Diệu thất sắc:

- Mong Vương Phó đường chủ minh xét! Hạ nhân lâu nay chỉ biết chấp hành mệnh lệnh của La đường chủ.

Vương phó đường rít:

- La đường chủ bảo người hà hiếp huynh đệ?

Lý Diệu run rẩy:

- Chuyện đó... chuyện đó...
- Sao? Vậy là do người tự ý chuyên quyền?
- Thuộc hạ... thuộc hạ...

Vương phó đường gầm lên:

- Hà hiếp huynh đệ, khiến huynh đệ không biết nên phải thán oán bốn bang, sau đó làm cho huynh đệ phải sanh tâm phản loạn. Tội của người là tội chết.

Lý Diệu sợ hãi, lập tức bỏ chạy.

Vút!

Bất ngờ, Lý Diệu chạy đâu không chạy lại đâm sầm đúng vào chỗ Hoàng Định đang đứng.

Hoàng Định chưa biết phải làm gì thì nghe Vương phó đường hạ lệnh:

- Huynh đệ nào bắt được Lý Diệu bốn phó toà nhất định trọng thưởng.

Lập tức, Bạch Diệp và một nhân vật khác, là kẻ đã tiến đến ngang hàng với Bạch Diệp, vừa quay người đuổi theo Lý Diệu vừa quát:

- Đã có tội mà còn muốn chạy ư?
- Đáng chết!

Bị lâm vào thế cùng, Lý Diệu vừa nhìn thấy trước mặt là Hoàng Định liền vung tay:

- Kẻ nào ngăn ta, kẻ đó phải chết!

Và y tung một kinh vào Hoàng Định

Vù...

Tình thế hoàn toàn bất lợi cho Hoàng Định, vì dù có nhảy tránh hoặc phát chiêu ngăn lại thì trước một nhân vật như Vương phó đường, ắt phải có mục lục tinh tường, mọi cử chỉ của Hoàng Định đều dễ dẫn đến việc bộc lộ thân phận.

Chưa biết phải làm gì thì Hoàng Định nghe Bạch Diệp hô hoán:

- Lão Hầu Chúc Thọ, mau!

Một ý nghĩ chợt đến với Hoàng Định. Thu người lại, Hoàng Định bật nhanh một cước:

- Chớ quá ngông cuồng! Đỡ!

Thấy cước tung đến và người tung cước tuy lạ mặt nhưng lại là người đã cùng Bạch Diệp đi đến đây, Lý Diệp do thần hồn nát thần tính nên tìm cách dịch người

Vù...

Nào ngờ, Hoàng Định cười khanh khách:

- Đây mới là lúc dùng chiêu Lão Hầu Chúc Thọ. Đỡ!

Bung!

Bị trúng chiêu, Lý Diệp phải khựng người.

Không để lỡ dịp, Hoàng Định vung mạnh hai tay qua hai bên:

- Song Ung Triển Xí!

Bung!

Lý Diệp lại trúng thêm kinh thứ hai. Tuy nhiên, Lý Diệp bỗng găm lên:

- Người nhanh thì có nhanh, nhưng hoả hầu hãy còn kém! Nạp mạng!

Vù...

Đó là do Hoàng Định cố ý nên không thể vận dụng thật nhiều nội lực. Cũng vậy, xem đây là dịp phô diễn võ công, cũng là cơ hội thử qua mục lực của Vương phó đường. Hoàng Định chợt rùng bộ tránh chiêu của Lý Diệp.

Vù...

Sau đó, chồm người đến, Hoàng Định nạt lớn:

- Bạch Thổ Thu Nguyệt.

Hoàng Định vả mạnh hai tay vào hai bên mặt Lý Diệp.

Bốp bốp bốp!

Nhân lúc Lý Diệp choáng váng, Hoàng Định tạt ngang một cước, sát vào phần hạ bàn của Lý Diệp:

- Độc Xà Tảo Vũ!

Tung!

Hự!

Lý Diệp mất thăng bằng phải ngã chống bốn vó lên trời.

Đến lúc này, chúng như biết Hoàng Định không còn làm gì được nữa, Bạch Diệp lao đến và dễ dàng chết trụ huyết đạo Lý Diệu.

Xoa tay đứng lên, Bạch Diệp nhìn Hoàng Định:

- Người càng lúc càng tiến bộ. Thật không ngoài sự mong muốn của ta.

Dùng chân hất Lý Diệu qua một bên Hoàng Định nghiêm giọng:

- Bạch Hương chủ cho hỏi. Số phận của Lý Diệu như thế nào?

Bạch Diệp buông gọn một chữ:

- Giết!

Hoàng Định cau mặt:

- Giết? Dễ thế sao?

Nhân vật đã dùng xông đến với Bạch Diệp chợt lên tiếng nạt:

- Giết là giết. Dễ hay không, người là ai, hỏi để làm gì?

Hoàng Định cười nhạt:

- Tại hạ là người của Bạch Hương chủ. Lý Diệu do tại hạ bắt được, theo lệnh của Vương phó đường, người được trọng thưởng là tại hạ, nên tại hạ có quyền được biết.

Nhân vật nọ trợn mắt nhìn Bạch Diệp:

- Từ lúc nào người của Bạch huynh được quyền hống hách với thượng cấp vậy?

Bạch Diệp đỏ mặt, nạt Hoàng Định:

- Người chỉ là thuộc hạ, có sao dám...

Bỗng có tiếng Vương phó đường xen vào:

- Chậm đã! Cứ để y nói.

Bạch Diệp lùi lại, hất mặt nhìn Hoàng Định:

- Vương phó đường đã có lệnh, người nói đi. Và nhớ, dù ta có ưu ái người đến đâu thì lời nói của người là do người có trách nhiệm. Người nên lựa lời mà nói, đừng bảo ta sao không nói trước.

Hoàng Định ném cho Bạch Diệp một cái nhìn cảm kích. Sau đó, Hoàng Định quay qua nhân vật nọ:

- Câu hỏi khi nãy của tôn giá, tại hạ đã đáp rồi. Giờ đến lượt tại hạ chờ nghe lời giải thích của tôn giá.

Nhân vật nọ cười lớn:

- Được! Đã thế thì người mở to hai tai nghe đây. Xét theo bang quy, Lý Diệu có tội làm xao động dân tình, khiến huynh đệ bất phục. Y phải bị xử chết.

Hoàng Định mỉm cười:

- Nếu không có những người kia lên tiếng, liệu tôn giá có biết việc Lý Diệu hà hiếp chư huynh đệ không?

Nhân vật nọ thoáng cảm tức vì bị một tên vô danh tiểu tốt chẳng biết ở xứ nào đến đám đông người đời coi. Y đáp:

- Đương nhiên ta biết! Nhưng vì chưa có dịp nên ta chưa tiện nói ra.

Hoàng Định đánh giọng:

- Biết nhưng vẫn làm ngơ, nếu tại hạ nói đây là hành vi đồng mưu thì sao?

Nhân vật nọ phẫn nộ:

- Đồng mưu cái gì chứ?

- Lý Diệu làm cho huynh đệ than oán, tôn giá biết nhưng vẫn để huynh đệ nung nấu mãi sự phẫn uất. Cho hỏi, giả như tức nước vỡ bờ, đến lúc chư huynh đệ sanh nhị tâm, tội của tôn giá và tội của Lý Diệu, tội ai nặng hơn ai?

Nhân vật nọ xông đến:

- Người có tư cách gì dám ở đây định tội ta? Ta phải thay Bạch Hương chủ xử trị người.

- Dừng tay ngay, Tôn Lập!

Tiếng quát của Vương phó đường làm cho nhân vật nọ phải tái mặt.

Y quay lại nhìn Vương phó đường:

- Hạ nhân không hề có tội như...

Wong phó đường nghiêm giọng:

- Ta cũng không nói người có tội. Vì nếu bắt tội người, kể cả ta cũng bị khép tội là dung dưỡng kẻ dưới làm sai.

Đưa mắt nhìn Hoàng Định, Vương phó đường hỏi:

- Có phải người sẽ làm như thế, nếu ta buộc Lý Diệu vào tội chết?

Bất gặp ánh mắt nhìn kinh hoàng của Bạch Diệp ném qua, Hoàng Định vờ sợ hãi cúi đầu:

- Thuộc hạ nào dám!

Vương phó đường mỉm cười:

- Người dám! Ta biết như thế. Chỉ có điều, người không dám nói ra vì vừa bị Bạch Diệp dùng mắt ra hiệu cho người, đúng không?

Hoàng Định cúi đầu thấp hơn:

- Thật tình thuộc hạ không dám!

Vương phó đường lạnh giọng:

- Nếu người vẫn khăng khăng như vậy, đừng trách ta cũng khép người vào tội khinh mạn thượng cấp.

Hoàng Định ngẩng đầu nhìn lên:

- Đã vậy, thuộc hạ xin nói. Không sai! Kể cả Vương phó đường và La đường chủ đều có tội. Giả như ngay từ đầu phát hiện, nếu Lý Diệu bị xét xử ngay, thử hỏi, huynh đệ còn gì nữa để than oán? Trái lại, chẳng phải huynh đệ sẽ sinh lòng kính phục và hết lòng tận trung với bang chủ sao?

Nghe thế, mọi người đương diện đều tái mặt, vì một mình Hoàng Định dám hài tội hầu hết những thượng cấp.

Tuy nhiên, riêng Vương phó đường thì bật cười:

- Khá lắm! Đúng là khí phách của nam nhi đại trượng phu... Ha... ha...

Mọi người cùng ngỡ ngàng vì không tưởng Hoàng Định không bị tội mà còn được tán dương.

Ngưng cười, Vương phó đường bỗng hỏi:

- Vậy theo người, tội của Lý Diệu sẽ xử như thế nào?

Hoàng Định hỏi lại:

- Vương phó đường hỏi thật?

Họ Vương gật đầu:

- Thật! Người nói đi.

Hoàng Định hít mạnh một hơi:

- Đã cất chức y, đó là cách xử tội rồi. Giờ cho y làm thuộc hạ, dưới quyền một Hương chủ khác, cho y biết thân phận của những người bị sai khiến sẽ như thế nào. Cũng là cách giáo huấn y, giúp y có dịp đối công chuộc tội.

- Nếu xử dễ dàng như người vừa đề xuất, liệu những người đã bị y hà hiếp có phục và có mãi nguyện không?

Hoàng Định đáp:

- Họ sẽ mãi nguyện vì bây giờ Lý Diệu chỉ được ngang hàng với họ. Còn phục hay không, nếu đó là lệnh của thượng cấp, họ làm gì dám bất phục?

Vương phó đường nhìn quanh?

- Mọi người nghĩ sao?

Hoàng Định vội ngăn lại:

- Nếu Vương phó đường hỏi, tất sẽ gặp nhiều phản ứng trái ngược nhau. Sao Vương phó đường không hỏi xem những ai đã bị Lý Diệu hà hiếp, rồi hỏi họ thuận hay không thuận?

Sắc mặt của Vương phó đường dường như có nét khựng lại:

- Theo ta hiểu, như người muốn ám chỉ điều gì đó?

Hoàng Định trầm thán phục, tâm cơ của Vương phó đường không phải tầm thường.

Không nghe Hoàng Định đáp, Vương phó đường chợt gật gù:

- Để ta hỏi rõ hơn, có phải người nghĩ Lý Diệu không phải ngẫu nhiên hà hiếp những huynh đệ dưới quyền?

Hoàng Định lộ vẻ miễn cưỡng:

- Như thuộc hạ vừa nghe, chỉ có một số ít không hài lòng về thái độ của Lý Diệu. Chúng tớ tuy Lý Diệu có hà hiếp nhưng không ai ai cũng bị. Thiển nghĩ, điều này Vương phó đường nên minh xét.

Họ Vương gật đầu:

- Nghĩa là người muốn ta giảm tội cho Lý Diệu?

Hoàng Định thở ra:

- Khi định tội cho người, thiết tưởng cần phải tra xét cho minh bạch. Có như vậy mới có thể phục chúng.

Họ Vương khẽ chớp mắt:

- Được! Bỏn phó toà cứ y theo cách người đề xuất, chỉ cất chức Lý Diệu, tạo cho y cơ hội đối công chuộc tội.

Hoàng Định cúi đầu:

- Vương phó đường ít nhiều đã làm thuộc hạ ngưỡng mộ.

Họ Vương cũng nói:

- Ta cũng vậy, người cũng giúp ta không ít trong việc quản giáo thuộc hạ.

Từ nãy giờ Tôn Lập chỉ mong họ Vương rồi thế nào cũng phải trừng trị Hoàng Định, hay ít nhất cũng phải biểu lộ sự đồng tình với y, trách phạt Hoàng Định vì dám có thái độ phản kháng thượng cấp.

Nào ngờ cho đến lúc này, họ Vương chừng như đã quên mất y.

Tôn Lập lên tiếng:

- Vương phó đường...

Đoán được tâm trạng của Tôn Lập, họ Vương xua tay:

- Y dám phản kháng người, ta đang định đề cập đến việc này. Người cứ đứng yên đó, chờ xem ta xử trí.

Hể hã, Tôn Lập bước lùi ra. Ngược lại Hoàng Định bắt đầu có thái độ cẩn trọng.

Họ Vương đưa mắt nhìn Bạch Diệp:

- Gã là ai? Trong trường hợp nào người thu gã vào Hương đường?

Bạch Diệp lại có sắc mặt vui mừng:

- Bẩm phó đường. Khi đưa y đến đây là hạ nhân đã có ý định dẫn tiễn y với phó đường. Người như y thật hiếm có, cách hạ nhân thu nhận y cũng kỳ lạ.

Chờ Bạch Diệp nói xong tình trạng thu nhận Hoàng Định vào bang, họ Vương tỏ vẻ kinh ngạc, hỏi Hoàng Định:

- Người ngã từ trên núi xuống mà vẫn toàn mạng?

Ngay khi Bạch Diệp bắt đầu kể lễ, Hoàng Định đã dự sẵn câu trả lời. Hoàng Định vờ ngờ ngạc:

- Chính thuộc hạ cũng không ngờ mình vẫn sống. Rất có thể chuyện xảy ra đúng như lời của một dị nhân nói với thuộc hạ.

Họ Vương chú tâm:

- Dị nhân nào? Người đó nói với người ra sao?

Hoàng Định nói luôn một câu chuyện đã nghĩ ra:

- Có một lần thuộc hạ cùng phụ thân mãi mê đuổi theo một con thú, thuộc hạ vô tình mục kích một chuyện thật lạ lùng. Có một người vừa cao to vừa có râu năm chòm bạc trắng. Người này cứ là bay trong không khí, đuổi theo một con quái xà có những lớp vảy lông lánh màu hồng.

Họ Vương hoang mang:

- Bay là là trong không khí? Con quái xà có vảy ánh màu hồng? rồi sao nữa?

Hoàng Định thấy họ Vương đã có ý tin liền nói tiếp:

- Cứ bay như vậy, người đó bất ngờ phóng ra một tia chớp từ ngón tay trở. Tia chớp đó bay xạ trúng mình quái xà làm cho quái xà phải đứt đôi.

Họ Vương gật gù:

- Người đó là dị nhân như người vừa gọi?

Hoàng Định tuy cười thầm trong lòng nhưng ngoài miệng vẫn nói:

- Ngay lúc đó thuộc hạ chưa dám nghĩ người đó là người phạm. Chỉ đến khi nửa thân trước của con quái xà bỗng lao vào chỗ thuộc hạ nấp...

Họ Vương kêu to:

- Người bị con quái xà ngoạm phải?

Hoàng Định lắc đầu:

- Vậy thì chưa! Đang lúc hoảng loạn, thuộc hạ cứ dùng hai tay chộp bừa vào đầu quái xà. Chà! Lúc đó quái xà vùng vẫy mới thật là kinh khiếp, làm cho máu me và cả một vật nữa của con quái xà bắn vọt vào miệng thuộc hạ.

Họ Vương lại kêu:

- Người có biết vật đó là vật gì không?

Hoàng Định cười gượng:

- Chỉ đến khi người nọ xuất hiện ngay trước mặt thuộc hạ, vừa giận dữ vừa quát tháo om sòm, thuộc hạ mới biết đó là Hoàng Tinh Đổm của con quái xà.

Họ Vương nôn nóng:

- Bị người nuốt mất Hoàng Tinh Đổm, người đó có phản ứng như thế nào?

Hoàng Định thè lưỡi thật dài:

- Bây giờ kể lại thuộc hạ vẫn còn nghe lạnh khắp người đây. Hoá ra nhân vật đó chỉ là người bình thường, không phải thần tiên giáng hạ như thuộc hạ đã nghĩ. Người đó vừa gầm thét vừa đòi lấy mạng thuộc hạ. Nhưng cũng may...

- Sao? Có người xuất hiện cứu người à?

Hoàng Định cười xěn lên:

- Làm gì có ai cứu. Tiền tay vẫn đang cầm nửa thân con quái xà còn sống, thuộc hạ ném bừa vào nhân vật kia. Không hiểu sao nhân vật nọ tỏ ra rất sợ chạm phải con quái xà nên phải lẩn tránh. Gần đó có một ngách đá hẹp, thuộc hạ rất thông thuộc, thuộc hạ chui luôn vào đó và phải nấp kín suốt một ngày một đêm mới dám thò đầu ra.

Họ Vương bồng thờ phào:

- Đừng nói chi ai khác, đến ta cũng không dám chạm tay vào con quái xà đó. Người đúng là gặp may, nhờ nuốt phải Hoàng Tinh Đổm nên người ngăn ngừa được chính chất độc có trên vảy của con quái xà, vừa có thể...

Chợt ngừng lời, họ Vương sững sốt:

- Nhưng người vẫn chưa nói gì về lời nói của nhân vật nọ?

Hoàng Định ngơ ngác:

- Lời nói gì?

Họ Vương chợt bắn xạ tia mắt nhìn nghi ngờ:

- Người đã bảo, chuyện xảy ra là đúng với lời người đó nói với người?

Hoàng Định "à" lên một tiếng thật dài. Thật ra y đã quên chuyện đó, giờ bị hỏi, y phải giả vờ à dài để nghĩ cách ứng phó.

Cũng may, Hoàng Định đã nghĩ ra:

- Phải rồi! Lúc người nọ quát tháo, thuộc hạ nghe người đó bảo, Hoàng Tinh Đỡm là vật quý báu, tuy thuộc hạ nuốt được nên có thể mạnh mẽ khác thường nhưng nếu cần người nọ sẽ phanh thây thuộc hạ để đoạt lại. Lúc đó, nếu thuộc hạ không từng nhìn thấy cách phát xạ tia chớp của người nọ, nhất định thuộc hạ sẽ không tin người nọ lại dám giết người.

Họ Vương cười nhạt:

- Chỉ giết một mạng của ngươi thì nào có gì đáng kể. Ta khuyên ngươi, sau này gặp lại người đó, hay hơn hết là ngươi nên tự xử, đừng để người đó phải nhọc lòng ra tay.

Hoàng Định hoang mang, nhân dạng của nhân vật nọ là do y tự bịa ra, sao họ Vương lại làm ra vẻ là trên đời này có một người giống như Hoàng Định mô tả?

Hoàng Định buột miệng:

- Nhân vật đó là ai, phó đường chủ?

Họ Vương tỏ vẻ thần bí:

- Ngươi càng không biết càng đỡ phải lo. Nhưng thôi, hãy trở lại chuyện của ngươi. Ngươi đã tự luyện công thật sao?

Bạch Diệp xen vào:

- Chuyện này đúng như lời hạ nhân vừa kể.

Họ Vương trầm giọng:

- Ta không hỏi ngươi.

Không hỏi Bạch Diệp tức là hỏi Hoàng Định. Hoàng Định đáp:

- Với sanh ý gia truyền là nghề liệt hộ, đôi khi thuộc hạ phải nghĩ cách phòng thân. Và còn gì hữu hiệu hơn nếu thuộc hạ chịu khó quan sát và học theo cách tự vệ của những loài thú? Dùng miếng của chúng để trả lại cho chúng, thuộc hạ nghĩ như vậy sẽ tốt hơn.

Họ Vương gật gù:

- Lúc ngươi ra tay với Lý Diệu, ta thấy ngươi xuất thủ rất linh hoạt. Đó cũng là học từ các loài thú sao?

Hoàng Định vờ phổng mũi:

- Tất cả đều nhờ Bạch Hương chủ và Hoàng Cửu huynh chỉ điểm. Thuộc hạ định tâm, sau này sẽ khổ luyện nhiều hơn.

- Hoàng Cửu? Cũng họ Hoàng như ngươi? Là huynh đệ của ngươi sao?

Hoàng Cửu từ phía sau bước đến:

- Không phải đâu, Vương phó đường. Nhưng vì có chung họ nên thuộc hạ được Bạch Hương chủ cho đi cận kề y để chỉ điểm cho y.

Họ Vương như hiểu ra, kêu lên:

- Quả thật toàn là những chuyện lý thú, đúng như Bạch Diệp nói. Cũng vậy, ta nghĩ người sau này sẽ trở nên một nhân vật phi thường. Được! Ta chấp nhận lời dẫn tiến của Bạch Diệp, đề bạt người làm Hương chủ, thay cho Lý Diệu đã bị cất chức.

Mọi người ngỡ ngàng, nhất là Tôn Lập. Gã kêu:

- Vương phó đường!

Họ Vương quay lại:

- Hoàng Định đã là Hương chủ, ngang hàng với Tôn Lập người. Y có đôi co với người cũng là điều bình thường. Trừ khi người không phục những sự sắp đặt của bốn phó toà.

Hoàng Định để ý, mỗi lần họ Vương xưng là bốn phó toà thì mười lần như một, nhất định họ Vương không thích nghe bất kỳ ai lên tiếng phản kháng.

Tôn Lập càng biết rõ điều này hơn, nên gã cúi đầu nhận lệnh:

- Hạ nhân nào dám! Mọi việc sẽ như Vương phó đường sắp xếp.

Họ Vương nhìn lại Hoàng Định:

- Việc quản thúc Lý Diệu, bốn phó toà giao cho người. Nếu trong Hương đường của người có lời ra tiếng vào, ta cứ người mà trừng trị.

Hoàng Định cũng không ngờ có kết cục này, nên vội vã lên tiếng:

- Hoàng Cửu đầu sao cũng là người có chút ân tình đối với thuộc hạ, mong Vương phó đường phân phó Hoàng Cửu luôn đi theo thuộc hạ.

Họ Vương xua tay:

- Việc hoán đổi là tùy người và Bạch Diệp. Ta không tiện xen vào.

Hoàng Định mỉm cười với Bạch Diệp:

- Ân tài bồi của Bạch Hương chủ, Hoàng Định này nguyện khắc cốt ghi tâm. Mong Bạch Hương chủ chấp thuận cho hai việc.

Bạch Diệp kinh ngạc:

- Việc thứ nhất là việc của Hoàng Cửu, đương nhiên ta chấp thuận. Nhưng đâu là việc thứ hai?

Hoàng Định đưa tay chỉ qua Lý Diệu vẫn đang nằm:

- Cách Bạch Hương chủ làm cho Lý Diệu nằm nguyên chỗ, mong Bạch Hương chủ thể tình chỉ giáo cho.

Họ Vương nghe thế, cười âm lên:

- Không ngại xấu hổ, dám mở miệng xin người chỉ giáo, Hoàng Định người quả nhiên là người bốn bang rất cần. Được! Tạm thời cứ do Bạch Diệp chỉ điểm, chờ đến lúc hoàn thành xong nhiệm vụ bang chủ giao phó, đích thân ta sẽ chỉ điểm thêm cho người.

Bạch Diệp cũng bật cười, vừa đưa tay giải huyệt cho Lý Diệu vừa giảng giải cho Hoàng Định hiểu cách thức chế trụ huyệt đạo của người khác!

Lý Diệu chờ đến lúc Bạch Diệp chỉ điểm xong, chợt tiến đến trước mặt Hoàng Định:

- Thuộc hạ còn mạng sống này là do Hoàng hương chủ độ lượng! Từ nay, thuộc hạ nguyện tuân theo mọi sai sử của hương chủ!

Họ Vương bỗng trầm giọng:

- Mọi việc như thế là ổn, Lý Diệu người đã nói thì chớ quên lời! Đi thôi! Đừng để La Đường chủ chờ chúng ta quá lâu!

Hoàng Định chợt hiểu, La Đường chủ tuy đã đi trước nhưng vẫn có ý chờ bọn thuộc hạ dưới quyền cùng đi! Chắc chắn đây phải là nhiệm vụ gì đó do Bang chủ giao phó, như họ Vương vừa bảo.

- o O o -